Κυθρέα

Σέ τσιμεντένιο κλουβί
συντροφιά 'χω τόν πόνο.
Μαδημένο πουλί
μερόνυχτα λυώνω

Ἔρμ' ἡ φωλιά ἀντικρύ
βουβό τό χωριό
Μοῦ ἐπνίγ' ἡ φωνή
βαθειά στό λαιμό.

'Αποζητῶ τά φτερά
ὅπου μ' ἔχουν μαδήσει,
νά πετάξω ξανά
στή δροσόλουστη βρύση.

Νά χαρῶ τή δροσιά
τή δική σου, Τζυρκά μου
σάν μέ σφίξεις θερμά
στή μαγεύτρ' ἀγκαλιά σου.

Γ. Κοκῆς